

faa den ganske anderledes detailleret, end det overhovedet er muligt at indrette den. Jeg tror og haaber derfor, at det vil være et forgæves Arbejde i nogen væsentlig Grad, at forandre den nu bestaaende Valgmaade til Sogne- og Amsraad.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Christensen): Den sidste ærede Taler var jo ikke særlig velsindet over for Forslaget, og han var — saaledes forekom det i alt Fald mig — glad ved den nugældende Lovgivning. Der var ved den sikkert dem, der havde Pengene, en vis Beskyttelse mod dem, der ingen havde. Som Forholdet nu er, er det saaledes, at de $\frac{8}{9}$ af Kommunens Beboere ere uden al Beskyttelse, medens den ene 9de Del fuldt ud kan raade og styre og regere, som den selv vil. Ja, naar man hører til Toppen af den ene Niendedel, kan det jo være behageligt nok men naar man befinder sig mellem de otte Niendedele, er Stillingen ingenlunde saa behagelig, som det ærede Medlem mente. Det ærede Medlem mente, at de nuværende kommunale Raad havde styret udmærket godt, og at det i det hele taget var gaaet godt. Jeg indrømmer ogsaa, at i al Almindelighed kan dette maaske siges; men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at efter at vi have faaet en Del af de — man kalder dem jo — humane Love i Begyndelsen af Halvfemserne og ogsaa adskillige andre Love, have Sogneraadene, de kommunale Raad, faaet et betydeligt større Arbejde end de tidligere havde, og saa derigennem et betydeligt større Ansvar; og jeg tror, at det, naar de kommunale Raad sidde og votere om Alderdomsunderstøttelse, om Sygekasser, om Anvendelse af Fattigloven o. s. v. vilde være til deres egen Fordel, om det Grundlag, de hvilede paa, var noget bredere, end det er i dette Øjeblik, om det Fundament, som er under dem, var noget solidere, end i dette Øjeblik, det vilde svække den Kritik, som nu saa ofte kommer til os angaaende Sogneraadets Inhumanitet.

Den ærede Minister skal jeg kun bringe min Tak for hans velvillige Omtale af Lovforslaget. Jeg skal kun sige, at naar jeg hentydede til de sidste Dages Begivenheder, betragtede jeg ikke dette Forslag i Forbindelse med Skattelovsbetænkningen paa den Maade, som den højtærede Minister gjorde; men det kan jo dog ikke nægtes, at naar man ser hen til det, som er passeret i de sidste Dage, føler man sig lidt overrasket. Naar man ser, hvorledes

adskillige Herrer i det andet Ting have forladt de Standpunkter, de tidligere have kæmpet for, og at de i alt Fald i visse Retninger ere gaaede over paa den anden Side, som væsentlig repræsenteres herved i Folketinget, var det, jeg mente, at der maaske nu ogsaa kunde være Chance for, at dette Forslag kunde finde en lidt mere velvillig Behandling oppe i det andet Ting, end det tidligere har faaet. Tilmed vidste jeg, at vi i dette Øjeblik have en Indenrigsminister, hvis Elskværdighed vi paa-skønne, og som i alt Fald ser med nogen Velvilje paa dette Forslag. Den højtærede Minister betegnede dette Forslag som en af de periodiske Vækster, der stadig kommer omtrent hvert andet Aar. Jeg vil sige, at det er mere end 22 Aar, som den ærede Minister nævnede, siden dette eller i alt Fald noget lignende Forslag blev indbragt i dette Ting, det var nemlig allerede i 1870 eller 71, at Berg med flere indbragt Forslag om dette Emne, og det vil nu snart være en Menneskealder siden. Men selv om det nu er en af disse periodiske Vækster, glæder det mig dog, at den ærede Minister ikke betegnede det som Ukrudt, og jeg maa maaske deraf slutte, at Ministeren dog betragter det som en af de Blomster, der kunne gøre deres Nytte. Jeg tror ikke, at den Frygt, som jeg ogsaa syntes at skimte hos den højtærede Minister for, at de, der have Formue og Hartkorn, hvis dette Forslag om almindelig Valgret blev vedtaget, vilde være daarligt stillede, er begrundet. Jeg er snarere — jeg tror, jeg allerede nævnede det første Gang, jeg havde Ordet — tilbøjelig til at tro, at der vilde blive mere Sparsommelighed i de kommunale Raad, fordi det Lag, som blev hævet op ved dette Lovforslag, er nødt til ifølge hele sin Livsvandel at være mere sparsommelig anlagt end de højtbeskattede, som nu have Flertal i de kommunale Raad. Naar vi se paa Forholdene, som de ere i Øjeblikket, kan man vel i Almindelighed sige, at det er Gaardmandsstanden, som er født Flertal i Sogneraadene, og jeg tror ikke, at nogen vil paastaa, at Gaardmandsstanden har benyttet sin Stilling til at udsuge, pine og plage Godsejerne, som jo ifølge deres mindre Antal i Almindelighed slet ikke kunne blive repræsenterede i de kommunale Raad; jeg tror ikke, det kan paastaaes, at Gaardmændene have udsuget dem, pint dem, plaget dem og taget deres Skillinger paa en ublu Maade. Ligeledes tror jeg, at heller ikke Husmændene og Arbejderne, hvis de fik mere Indflydelse, og de maaske fik Flertal